

HANHIEMON SATUJA

DORÉN KUVITTAMA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

CHARLES PERRAULT

HANHIEMON SATUJA

KUVITTANUT GUSTAVE DORÉ

RANSKASTA SUOMENSI

TYYNI HAAPANEN-TALLGREN

PORVOOSSA
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖN
KIRJAPAINOSSA PORVOOSSA 1922

Näköispainos ntamo 2012

ISBN 978-952-215-325-8

Valmistaja:

BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

HANHIEMON SATUJA

.....

Punahilkka

Siniparta

Hengetär

Saapasjalka-kissa

Peukaloinen

Tuhkimo

Riquet Töyhtöpää

Aasinnahka

Metsän nukkuva prinsessa

PIENI PUNAHILKKA

Oli kerran pieni maalaistyttö, kaunein mitä kuvitella voi. Äiti oli häneen hullaantunut, ja isoäiti vielä enemmän. Tämä kunnon muori teetti tytölle pienen punaisen päähineen, joka sopi hänelle niin hyvin, että häntä kaikkialla nimitettiin pieneksi Punahilkaksi.

Eräänä päivänä äiti oli leiponut sämpylöitä ja sanoi Punahilkalle: »Mene katsomaan kuinka isoäiti jaksaa, sillä kuulin että hän on ollut sairaana, ja vie hänelle sämpylä ja tämä voivakkanen.»

Pieni Punahilkka lähti paikalla isoäitinsä luo, joka asui toisessa kylässä.

Metsän läpi kulkiessaan hän kohtasi susi-kuoman, jonka kovin teki mieli syödä hänet suuhunsa, mutta tuo ilkiö ei uskaltanut parin puunhakkaajan tähden, jotka olivat metsässä. Susi kysyi, minne hän oli matkalla.

Lapsi parka, joka ei tietänyt, että oli vaarallista pysähtyä kuuntelemaan suden puheita, vastasi: »Menen katsomaan isoäitiä ja vien hänelle sämpylän ja voivakkasen, jotka äiti lähettää.»

»Asuuko hän kaukanakin?» kysyi susi.

»Asuu kyllä», sanoi pieni Punahilkka, »toisella puolen myllyä, joka näkyy tuolla, tuolla ihan kaukana, kylän ensimmäisen talon luona.»

»Hyvä on», sanoi susi, »minäkin menen katsomaan häntä, minä lähden tätä tietä ja sinä tuota, ja sittenpä saamme nähdä, kuka ehtii ensimmäisenä.»

Susi lähti juoksemaan kaikin voimin lyhintä tietä, ja tyttö-
nen kulki pitempää tietä. Hän poimi huvikseen pähkinöitä
tien varrelta, juoksi perhosten jäljessä ja sitoi vihkoja pienistä
kukista.

Susi ehti pian isoäidin mökille ja koputti ovea: kop, kop.

»Kuka siellä?»

»Oma pieni tyttönne Punahilkka», sanoi susi muuttaen
ääntään, »ja minä tuon teille sämpylän ja voivakkasen, jotka
äiti lähettää.»

Hyvä isoäiti, joka oli vuoteessa, koska ei ollut oikein terve,
huusi vastaan: »Vedä salpaa, niin säppi aukeaa.»

Susi veti salpaa, ja ovi aukeni. Hän syöksyi kelpo muorin
kimppuun ja ahmaisi hänet suuhunsa vähäistäkin vähemmässä
ajassa, sillä hän ei ollut syönyt yli kolmeen päivään. Sitten
hän sulki oven ja asettui isoäidin vuoteeseen odottamaan pientä
Punahilkkaa, joka hetken päästä tulikin koputtamaan ovele:
kop, kop.

»Kuka siellä?»

Pieni Punahilkka kuuli suden karkean äänen ja säikähti
ensin, mutta sitten hän arveli että isoäidin ääni oli painuksissa
ja vastasi:

»Oma tyttönne täällä on, pieni Punahilkka, ja minä tuon
teille sämpylän ja voivakkasen, jotka äiti lähettää.»

Susi vastasi vähän pehmentäen ääntään: »Vedä salpaa,
niin säppi aukeaa.»

Pieni Punahilkka veti salpaa, ja ovi aukeni. Nähdessään
hänen astuvan sisään susi piiloutui peiton alle ja sanoi:

»Pane leipä ja voivakkanen pöydälle ja tule tänne vuo-
teeseen minun viereeni.»

Pieni Punahilkka riisuutui ja meni vuoteeseen, missä
häntä kovin ihmetytti nähdä, minkälainen isoäiti oli yöpuvussa.
Hän sanoi:

»Isoäiti, onpa teillä suuret käsivarret!»
»Sitä paremmin voin syleillä sinua, tyttöni.»
»Isoäiti, onpa teillä suuret jalat!»
»Sitä paremmin voin juosta, lapseni.»
»Isoäiti, onpa teillä suuret korvat!»
»Sitä paremmin voin kuunnella, lapseni.»
»Isoäiti, onpa teillä suuret silmät!»
»Sitä paremmin voin nähdä, lapseni!»
»Isoäiti, onpa teillä suuret hampaat!»
»Sitä paremmin voin syödä sinut.»

näköispainos ntamo 2012

9 789522 153258 >

www.ntamo.net